

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΡΜΟΗΣ.

ΔΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ.
Διά μηνός 6.
ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ.
Διά μηνός 7.

Συντάσσεται υπό Α. Παναγιώτη και εκδίδεται υπό την αὐτοῦ. Τιμὴ καταχωρήσεως ἀγγε- λίων λεπτ. 15 ὁ στίχος.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΒΙΑΣΕΩΝ.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγνώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι. (ΑΡΙΣΤΗΡΙΟΣ).

Ἀθήναι, τὴν 31 Ἀπριλίου 1853.

Ὑπερίδου λόγοι.

Ἐνθυμούνται ἴσως οἱ ἀνεγνώσται ἡμῶν, ὅτι ἀνηγγέλματι διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Μαθητῶν πρό τιμος καιροῦ τὰ περὶ τῆς ἐν Αἴγυπτῳ εὑρέσεως δύο τοῦ βήτορος Ὑπερίδου λόγων, καὶ τῆς ἐν Λονδίῳ γενομένης πανομοιότητος πρὸς τὰ χειρόγραφα ἐκδόσεως αὐτῶν. Εὐαρέστως δημοσιεύομεν σήμερον τὴν περὶ τῶν λόγων ταύτων διατριβὴν τοῦ Λέοντος Βενιέρου δημοσιευθεῖσαν διὰ τοῦ Γαλλικοῦ Ἀθηναίου (L' athenaeum Français), ἐν Περσείῳ ἐκδομένης φιλολογικῆς κτλ. ἐφημερίδος, ἐν τῷ 31 ἀριθμῷ αὐτῆς δημοσιευθεῖσιν τὴν 18) 30 Ἰουλίου λήξαντος, ὑπὸ ἐπιγραφῆν Hyperidis orationes duae ex papyro Ardeniano edite; post Ch. Babingtonem enendavit et scholia adjecit F. G. Schneidewiu. Göttingae 1853. in. 8.

« Διαρκῆς εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν διατελεῖ ἡ ἐντύπωσις, ἢ ἐπὶνευγασμένη εἰς τὸν σοφὸν κόσμον ἢ ἀνακαλύψις τῶν Μύθων τοῦ Βαβυλίου ἀνακάλυψις ὑπὸ τοῦ Κ. Βοασσανάδου ἡ πρώτη αὐτῶν ἐκδόσις, ἐράνησαν τρεῖς νέαι συγχρόνως σχεδὸν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ. Ἐπι ἑταρὸς δὲ ὄλον περίπου αἱ παρὰ τοῖς ἔθνεσι τούτοις ἐπιστημονικαὶ ἐφημερίδες ἐπληροῦντο ἀρθρῶν, δι' ὧν οἱ διασημότεροι τῶν φιλολόγων ἠγωνίζοντο ἵνα διορθώσωσι τὸ κείμενον τοῦ χαρίεντος μυθολογικοῦ, καὶ ἐπαναγάγωσιν αὐτὸ εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ καθαρότητα. Τὸ ἦδη ὑπ' ἡμῶν ἀγγελλόμενον βιβλίον, προῖον παραπλησίως ἀνακαλύψεως, τοῦ γὰρ ἴσως σπουδαιότερον, διότι ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ δὲν ἀνέκει, ὡς ὁ Βάβριος, εἰς παρηκμακυῖαν ἐποχὴν, ἀλλ' εἰς τὸν λαμπρότερον τῆς τῶν Ἀθηναίων φιλολογίας αἰῶνα. Ὁ Ὑπερίδης ἦν ποτε καὶ ἀντίπαλος τοῦ Δημοσθένους, καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων αὐτῶν εἰς τὴν πρώτην τάξιν τῶν δέκα Ἀττικῶν βήτορων καταλεγόμενων, οὐτινος ὅμως οὐδὲν ἡμῖν καταλείρη σύγγραμμα. Οἱ περὶ ὧν πρόκειται λόγοι αὐτοῦ δὲν ἀνακαλύφθησαν ὡς ἄλλων ἀρχαίων συγγράμματα ἐκ τῆς ἐπιμονῆς καὶ οἰονεῖ σταχυολογικῆς ἐρεύνης, τῆς μετὰ τὸν θερισμὸν τοῦ ΙΒ καὶ ΙΣΤ αἰῶνος ἐνεργουμένης ἐν ταῖς δημοσίαις καὶ ταῖς ἰδιωτικαῖς βιβλιοθήκαις, ἀλλὰ δι' ἰδίῳ καὶ περιέργῳ τρόπῳ, παρέχοντος ἡμῖν ἐλπίδα καὶ ἄλλων ἐπίσης σπουδαίων ἀνακαλύψεων τῆς ἀρχαίας σοφίας μνημείων, διὰ τῆς ἐργασίας τοῦ περὶ τὴν ἀρχαίαν ἡμῖν καὶ τοὺς λόγους τούτους πολυτίμου μεταλλείου, οὐδαμῶς ἔτι οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐξάντηθέντος. Ἐν τῇ Αἴγυπτιακῶν τάφων εὑρέθησαν παπύρου τμήματα, ἐν οἷς κωρυφώθη ἡ ἐξιχνύσας τῶν δύο τούτων λόγων, κομισθέντων εἰς Εὐρώπην ὑπὸ δύο Ἀγγλῶν περιηγητῶν τῶν Κ. Α. C. Harris καὶ Johr. Ardens, ἀγορασάντων αὐτοὺς ἰδίᾳ ἕκαστος εἰς διάφορον χρόνον παρ' Ἀράβων, ἀσχολουμένων κυρίως εἰς ἀνασκαφὰς τῶν περὶ τὰς Αἴγυπτιακὰς Θήσας τάφων τῶν ἀρχαίων Αἴγυπτίων. Καὶ τὸ μὲν ὑπὸ τοῦ Κ. Harris κομισθὲν τεμάχιον ἐδημοσιεύθη ἐν Λονδίῳ, τῷ 1848, ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ σοφοῦ ἀνδρὸς, διαγνοῦντος δυστυχῶς μικρὸν μὲν μέρος τοῦ ὑπὸ τοῦ Ὑπερίδου ἐκφωνηθέντος λόγου κατὰ τοῦ Δημοσθένους, κατηγορουμένου ὡς ὑπὸ τοῦ Ἀρπάλου δωροδοκηθέντος (1), καὶ μέρος ἔτι μικρότερον καὶ μᾶλλον μεταβεβλημένον ἄλλου λόγου, οὐτινος οὔτε τὴν ἐπιγραφὴν οὔτε τὴν ὑπόθεσιν ἔγνω. Εἰ καὶ θραχέα τ' ἀποσπάσματα ταῦτα ἐγένετο οὐχ ἦττον πολλὸς περὶ αὐτῶν λόγος. Ὁ Πολύδης Βοίκιος, ὁ σοφὸς ἐκδότης τῶν Ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν, ἔγραψε περὶ τούτων ὑπόμνημα δημοσιευθὲν ἐν Ἄλλῃ τῷ 1848, καὶ θραχὺ μετὰ τοῦτον ὁ πολλὰ περὶ Δημοσθένους καὶ τῶν δέκα Ἀττικῶν βήτορων γράψας καὶ γνωστὸς διὰ ταῦτα γενόμενος σοφὸς Σαυπίσιος. Ἡ διατριβὴ τούτου ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ περιοδικὸν ὁ Φιλολόγος, ἐξ ἧς λαδῶν ἀφορ-

(1) Τὸ ἀποσπάσμα τοῦ λόγου τούτου ἦν ἡ καταδίχη τοῦ Δημοσθένους εἰς ζημίαν 50 ταλάντων, ἕτινα ἀποκτάν ἀποτίσαι καὶ ἐλαθεῖς εἰς τὸ δεσμοτήριον ἐφυγεν εἰς ἑξορίαν ἐπανήλθε δὲ εἰς Ἀθήνας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Αἱ ΣΥΝΑΡΜΟΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ.

Παρὰ τοῖς Κ. Κ. Διδασκαλοῖς καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Γαυδρομείων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ. Ἐν δὲ τῇ ἄλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Κ. Κ. Ἑλληνικ. Προξένοις καὶ τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρόποις τοῦ ἐκδότου. Πᾶσα δασκλήφια ἐνεργεῖται διὰ τοῦ Κ. Ἰωάννου Ἀγγελιοπόλου Τυπογράφου ἔκδοται ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος κατὰ Σάββατον.

μὴν ἐκδομένης τοῦ περιοδικοῦ τούτου Κ. Schneidewiu περιπαύσασθαι ἐν τῇ τμήν. ἢ καὶ ἄλλως τε εἰς τὴν ἐξορίαν, καὶ ἢ ἐντελῶς ἐδικαιώσει, γενόμενος ἐν Γερμανίᾳ ὁ πρῶτος ἐκδότης τῶν κομισθέντων ὑπὸ τοῦ Ἀρδέου τεμαχίων.

Ὁ περιηγητὴς οὗτος, ἐπανελθὼν εἰς Λονδίον ἐσπούδασεν ἐπιδειξάμενος τὴν πολυτίμον αὐτοῦ κτῆσιν τῷ διευθύνοντι τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον, Κ. Σαρνυλ Birch, ὅτις ἔγνω παρατυχῶς ὅτι τὸ παρουσιασθὲν ἦν μέρος τοῦ αὐτοῦ παπύρου, ἐξ οὗ ἦ ἀπεσπασμένον καὶ τὸ τοῦ Κ. Harris τεμάχιον, ἀλλὰ τὸ νέον τοῦτο ἀποσπάσμα ἦν ἐκτετέστερον τοῦ πρώτου, διότι ἐκτὸς ὁλοκλήρου λόγου περιεῖχε τὸ τέλος καὶ τὸ μείζον μέρος, ἐκείνου οὗ τινας χωρία τινὰ ἀνεγινώσκοντο ἐν τῇ συνεχείᾳ τοῦ κατὰ Δημοσθένους λόγου ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ Harris δημοσιευθέντι τεμαχίῳ. Ὁ Κ. Ἀρδένης ἐξετυπώσατο λιθογραφικῶς ὁμοίωτον τοῦτου, ὁ δὲ Churchill Babington, ὅστις ἐξέδωκεν ἐν Κανταβρυγίᾳ τῷ 1850 τ' ἀποσπάσματα τοῦ Harris, ἀνέλαβε τὴν ἐξιχνύσασιν τῆς ἀναγνώσεως αὐτοῦ, τὴν συνάρτισιν τοῦ κειμένου καὶ τὴν φροντίδα τέλος τῆς πρώτης ἐκδόσεως. Τὰ δοκίμια τῆς πρώτης ταύτης ἐκδόσεως ἀποσταλέντα τῷ Κ. Schneidewiu, ὅπως ἦσαν συντεθειμένα, ἐχρησίμευσαν ὡς βάσις τῆς ἐργασίας αὐτοῦ, ἐξ ἧς παρήχθη τὸ περὶ οὗ ἡ διατριβὴ αὕτη βιβλίον. Προσθετόν δὲ ἦδη ὅτι ὁ πάπυρος θεωρούμενος δισχιστικὸς ὑπὸ πάντων εἶναι σχεδὸν σύγχρονος τοῦ Ὑπερίδου, καὶ μ' ἴλας τὰς δυσκολίας τῆς διεκρινίσεως τῶν χαρακτήρων καὶ τῶν κενῶν, οἱ δύο ἐκδοταὶ εὐκόλως συναπέρτισαν τὸ κείμενον.

Ὁ πρῶτος τῶν λόγων ἐπιγράφεται «Ἐπεὶ Εὐξείνιππος εἰσαγγέλεις ἀπολογία πρὸς Πολύευκτον» ἰδοὺ δὲ ἐν ποίᾳ περιστάσει ἐξεφωνήθη.

Μετὰ τὴν ἐν Χαριωνίᾳ μάχην ἀφελὼν ὁ Φίλιππος παρὰ τῶν Θηβαίων τὴν πόλιν Ἠρωπὸν καὶ τὴν χώραν αὐτῆς ἔδωκε τοῖς Ἀθηναίοις, οἵτινες διελόντες αὐτὴν εἰς πέντε ἀπένευμον κατὰ κληρὸν ταῖς δέκα φυλαῖς ἀνά δύο συντεταγμέναις. Αἱ οὕτω κατέλαβον ἐν εἰρήνῃ τὰ κληρωθέντα αὐταῖς μερῆ. Ἡ Ἀκαμαντὶς δὲ φυλὴ καὶ ἡ Ἴπποβοωντὶς παρέσχον ἀφορμὴν εἰς μεγάλας ἐριδας, διςχυριζομένων τινῶν ὅτι τὸ μέρος αὐτῶν ἀνέκει εἰς τὸν Θεῶν Ἀμφιάρκον, οὗ ὁ ναὸς ἔκειτο, ὡς γνωστὸν, πλησίον Ἠρωποῦ, καὶ ὅτι αἱ δύο αὗται φυλαὶ καταλαμβάνουσαι αὐτὸ καβίσταντο ἱεροσυλίας ἐνοχοί. πρὸς διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐκλέξαντες τρεῖς καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν καὶ διὰ τὴν περιουσίαν αὐτῶν σεβαστοὺς πολίτας ἀπέστειλον αὐτοὺς ἵνα ἐπερωτήσωσι τὸ Μαντεῖον. Πάντες γνωρίζουσι πῶς ὁ Ἀμφιάρκος ἀπεκρίνατο τοῖς χρηστηριαζομένοις. οἱ ἀποσταλέντες οὗτοι θύσαντες κριθὸν, ἀπεκοιμήθησαν, ὡς ἔδει, ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θυρᾶς τοῦ ἱεροῦ καὶ ἐδόθη αὐτοῖς κατ' ὄναρ ἡ ἀπόκρισις. Ὁ Εὐξείνιππος δίδων λόγων τοῖς ἀποστολῆς αὐτοῦ ἐδήλωσεν ὅτι, κατὰ τὰ χρηματισθέντα αὐτῷ κατ' ὄναρ, ἡ ἐπίδικος χώρα ἦν ὄντως ἱερὰ τῷ Θεῷ καὶ ἐπομένως ἀποδοτέα αὐτῷ. Ὄθεν Πολύευκτος τις ἐκ τῆς Αἰγίδος φυλῆς προέτεινε εἰς τὸν δῆμον ἵν' ἀπορραίσῃ τὴν ἀποβολὴν τῶν φυλῶν Ἀκαμαντίδος καὶ Ἴπποβοωντίδος ἐκ τῆς κληρωθείσης αὐταῖς Ἠρωπίας χώρας, καὶ τὴν παρ' αὐτῶν ἀπότισιν τῶν εἰσπραχθέντων χρημάτων ἐκ τῆς ὑπ' αὐτῶν ἐκποιήσεως τμημάτων τινῶν τῆς χώρας ταύτης, καὶ τὴν ἀποζημίωσιν αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἄλλων φυλῶν. Ἄλλ' ἦτοι διότι οἱ δύο ἄλλοι ἀπεσταλμένοι ἔδοσαν ἀλλοίαν τῆς τοῦ Εὐξείνιππου ἀπόκρισιν, ἢ διότι ἡ πρότασις τοῦ Πολύευκτου ἐράνη ἐλαττωματικὴ, οὐ μόνον ἀπερρίφθη αὕτη, ἀλλὰ καὶ ὁ προτείνων κατεδικάσθη εἰς ζημίαν δραχμῶν 25, ὡς παράνομον εἰσήγησιν εἰς τὸν δῆμον ποιήσας. Ἐμμανῆς γενόμενος ἐκ τῆς προσβολῆς ταύτης ὁ Πολύευκτος, ἐστρεψε τὴν ὄργην αὐτοῦ κατὰ τοῦ Εὐξείνιππου καὶ βουλευσάμενος ἵνα κατηγορήσῃ αὐτοῦ ἐπὶ παραβάσει νόμου ὀρισμένου εἰς καταστολὴν τῶν κατὰ τῆς ἀσφαλείας τῆς πόλεως ἀδικημά-

των, εισήγαγε κατ' αυτόν γραφήν αδικίας πρὸς τὸν δῆμον, ὡς θεωροῦνται δῆθεν ὑπὸ τινῶν πλουσίων πολιτῶν παρεποίησε τὴν ἀπόκρι- σιν τοῦ Μαντιῆος πρὸς Ἐλάδην τῶν συμπερόντων τῆς πόλεως. Ὁ Εὐξείνιος παρῆστι ἐνώπιον τῶν δικαστῶν συνοδευόμενος ὑπὸ δύο συνηγόρων ὁμιλοῦσάντων ἐκ διαδοχῆς ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἰπερίδης ὁ ἕτερος τούτων ὁμίλησε δεύτερος· ὁ λόγος αὐτοῦ εἶναι βραχύς, μόλις 16 σελίδας καταλαμβάνων ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Schneidewin δὲν περιέρ- μεθα ἢ ἀναλύσαμεν τούτων· διότι ἀτελῆ περι αὐτοῦ οὕτως ποιούσης ἰδὲν δώσωμεν· ἐκ τῆς ἀναγκαστικῆς τοῦ κειμένου δύνανται τις συλλαβεῖν ἰδὲν περι τοῦ μικροῦ τούτου ἀριστουργήματος διαλεκτικῆς συντόμου καὶ ἀπικτιῆς γλαφυρότητος. Ὁ λόγος οὗτος, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τῆς περιγραφῆς τῶν περιστάσεων ἐν αἷς ἐξήρανήθη, δὲν ἔχει μόνον ὑπό- θεσιν ἀγῶνα ἰδιωτικῶν ἀπορρήτων συμφέροντα, ἀλλ' ἐπιλαμβάνει καὶ γενικῶν ἐπὶ τῆς γαλιτικῆς ἱστορίας, ἐπιχωρῶν ἐπὶ οὐκ ἔτι νέον φῶς· εἶναι συνάμα οὐσιώδεις φιλολογικῶν μνημείων καὶ σπουδαίων ἱστορικῶν ἔργων.

Ὁ μετα τούτων ἕτερος τοῦ αὐτοῦ ῥήτορος λόγος, «ἀπολογία ὑπὲρ Δυκέρου» ἐπιγεγραμμένος, εἶναι ἥττοις λόγος ἀξίος, καὶ ἀπη- γέθη εἰς ἑλᾶς ἰδιωτικῶν ἀγῶνα. Ὁ Δυκέρου καταγορεύτο ἐνεκα μοιχείας, ὁ δὲ Ἰπερίδης συνέγραψε δι' αὐτὸν τὴν υπεράσπισιν ταύτην, ἣν ἀπήγγειλεν αὐτὸς ὁ κατηγορούμενος. Εἶναι ἀτελής, ἐλλειπούσης τῆς ἀρχῆς καὶ πολλῶν υπερχόντων κενῶν ἐν τῷ καταλιπομένῳ ἀπο- σπάσματι αὐτοῦ.

Ἐν τούτῳ τῇ μελέτῃ τῶν δύο τούτων λόγων δικαίως τελείως τὴν περὶ τῆς ἀξίας τοῦ Ἰπερίδου κρίσιν τῶν ἀρχαίων ἀνεύρισκε ὁ ἀνα- γνῶστης ἐν αὐτοῖς τὰ ἀποδιδομένας εἰς τὸ ὄφος αὐτοῦ ἰδιότητος, τὸ λογιῶν, ὃν ἄλλοτε τῶν καί ποτε λεπτὴν εἰρανεῖας χροῖται, καὶ ἰννοεῖ διατι οὗτοι κατέταξεν ἄσφοδρον αὐτὸν εἰς τὴν πρώτην τῶν δέκα ῥη- τῶρων βαθμίδα μετὰ τὸν Δημοσθένη καὶ τὸν Ἀισχίνην.

— 000 —

Ἐν τῷ αὐτῷ περιοδικῷ γίνεται πολλὴς λόγος καὶ ἐπαινέται ὁ Κ. Παπαδόπουλος Βρετὴς διὰ τὰς δύο αὐτοῦ ἀρχαιολογικὰς ἀνακαλύψεις γνωστὰς ἦδη ἐν Ἑλλάδι γενομένας διὰ τῶν περιοδικῶν συγγραμμάτων Μνημοσύνης καὶ Πανδώρας· ἡ Ἀκαδημία τῶν ἐπιγραφῶν εἰς ἣν ἐπεμφε τὴν περὶ Τόμους καὶ τῆς ἀρχαίας Ὀδησοῦ διατριβᾶς ὁ Κ. Παπαδό- πουλος Βρετὴς παραγγέλλει εἰς ἐγκρασίῃ αὐτῆς πρὸς τοῦτον.

— 000 —

Κύρις Συντάκτα.

Μεταξὺ ὧν ὁ τελευταῖος ἀριθμὸς τῆς ἐφημερίδος ἦν πρὸ τῆς πρὸς τὸν Κύριον Ἰπουργὸν ἢ τοῦ Δημοσίου Ἐκπαιδεύσεως ἐπιστολῆς μου τῆς 2ης τοῦ μηνὸς τούτου προλογίζεται, περὶ τῶν παρὰ τὸ Πι- κέρμη ὑπαρχόντων προσηγοριῶν τοῦ καθολικοῦ κατακλιτισμοῦ, εἶναι καὶ τινὰ ἐσφαλμένα, εἰρημένα. Ἐπειδὴ δὲ ἡμετέρα ἐφημερίς, τῶν Μαθητῶν εἶναι ἐφημερίς, πρὸς οὗς τὰ ἀληθῆ προαιρέσει πάντοτε τὰ διδάσκει, παρ' ἡμῖν δὲ ὑπάρχει εἰσότης ἢ παραδόξος ὅσα, οὗτι πᾶν τὸ ὑπάρχον εἰς τὰς ἐφημερίδας εἶναι καὶ ἀληθές, ἡμῶν πεπεισμένοι, οὗτι, παρακλιθὲν ἡμᾶς, ὅπως ἀντι ἐντελεστέρας ἄλλης διατριβῆς δημοσεύεται διὰ τοῦ ἐξῆς ἀριθμοῦ τῆς ἡμετέρας ἐφη- μερίδος· τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποῖαν ἄλλοτε μετὰ τοῦ Κυρίου Κεφάρου τῶν ἀρχαιοτήτων ἐγράφη ἐκ διαταγῆς πρὸς τὸν Κύριον Ἰπουργὸν περὶ αὐτῶν τούτων τῶν προσηγοριῶν, χρῆσθαι κείμεν παράκλιτον πρὸς τὴν προαίρεσιν ἡμῶν τοῦ τὰ διδάσκει ταῦς νέους· τ' ἀληθῆ καὶ ἐσφαλμένα. Δημοσεύεται λοιπὸν τὴν ἐπιστολήν ταύτην, ἣτις γραφθεῖσα ἐκ διαταγῆς τοῦ Κ. Ἰπουργοῦ ἐμφαίνει, οὗτι τὸ φιλό- τιμον αὐτοῦ φροντίζει καὶ περὶ τῶν τοιούτων ἐπιστημονικῶν πραγ- μάτων. — Ὑγιάνετε!

Ἐν Ἀθήναις, Αὐγούστου 18, 1853.

Ἡρ. Μητσόπουλος.

— 000 —

Πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίου Ἐκ- παιδεύσεως Σεβ. Ἰπουργεῖον.

Κύρις Ἰπουργεῖ!

Κατὰ τὴν ἐνοσίχθονος πρὸς τὸν Κύριον Πρύτανιν τοῦ Βασιλικῶ Ὀθωνίου Πανεπιστημίου ὑπ' ἀριθ. Π. 6101/Α. 4084 ἡμετέρας δια- ταγῆς μεταβάντες οἱ ὑπογεγραμμένοι εἰς τὸ χωρίον Πικέρμη, καὶ ἐ- πισηροῦντες τὸν παρακλιθὲν τόπον, ὅπου εὐρίσκονται ζώων ὅσα ἀποκλιθόμενα, γνωστοποιούμεν ὑμῖν, ὅσα παρετήρησαμεν. — Παρὰ τὸ χωρίον τούτου, κείμενον πρὸς τὰς Νοτιοανατολικὰς ὑπερρεῖας τοῦ Πεντελικοῦ (εἶναι δὲ αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ χωρίον, τὸ ὁποῖον εἰς ἐξ ἡμῶν, ὁ Καθηγητὴς Μητσόπουλος, ἀναφέρει καὶ εἰς τὴν περὶ τῶν ἐν Ἀν- τινίτῳ τῆς Φθιώτιδος ὑπὸ τοῦ πρῶτον Νομάρχου Κυρ. Ζυγομαλά ἐρεθθέντων ἀπολιθωμάτων ἐπιστολήν αὐτοῦ πρὸς τὸν Κύρ. Πρύτανι- νον, διαβιβάσεισθεσαν καὶ πρὸς τὸ Σεβ. τούτου Ἰπουργεῖον παρὰ τοῦ Κυρ. Πρύτανιτος κατὰ τὴν 18ην τοῦ τελευταίου Νοεμβρίου) παρὰ τὸ χωρίον, λέγομεν, τούτου ὑπάρχει μικρὸν ποτάμιον, διαφρέον τὸ

ἐκεῖ σχεδὸν πεδινὸν ἔδαφος. Κατὰ τὰς ὄχθας τούτου, βαθεῖαν ἔχον- τος ἐντεταμένην τὴν κοίτην του, βλέπει τις πολλὰ καὶ μὴν, παρῆ- στατα ὄψας κατὰ τὴν δεξιάν αὐτοῦ ὄχθη, δύο στρώματα γῆς ἐτέ- ρωθεν, ὃν τὸ μὲν ἐπιπέδιον καὶ νεώτερον ἀποτελεῖται ἀπὸ χωμά- των φωτοτρόφων καὶ λιθαρῶν, ἀπεστρωγγομένων τῶν πολλῶν, ὅπου δεικνύει, ὅτι τὸ συμπερῆμα αὐτοῦ ὑδατογενές· τὸ δὲ ὑποκείμε- νον καὶ προσβύτερον ἔχει τὸ συνήθες χροῖμα τῶν προσηγοριῶν τοῦ κατὰ τοὺς γεωλόγους προκαθοριστοῦ καθολικοῦ κατακλιτισμοῦ, ἐρυ- θρωπὸν δὲ καὶ ἀργυροπῆδες. Δι' ἀνασκαφῆς δὲ γενομένης εἰς ἐν μέρος τούτου εὐρίσκονται συμπερορημένα ὑπὸ ὕδατων καὶ προσεχωμένα ὅσα τὰ ζώων θηλαστικῶν παντοίων, προπαρξάντων τῆς παρούσης ζωικῆς φύσεως, ὑποδεικνύοντα ὅτι ἦτον ποτὲ χρόνος, κατ' ὃν καὶ τῆς Ἀττικῆς τὸ κλίμα θερμότερον ἦτον ἢ νῦν· διότι μεταξὺ τῶν ζωικῶν τούτων λειψάνων εὐρίσθησαν ἀλλοτε καὶ πιθικῶν πρωτογενούς κρᾶνιον καὶ βινόκωρον καὶ ἰσίντες, ζώων δηλονότι ἀνιόντων εἰς γένη ἴθαγενῆ τὴν σήμερον τῆς διακεκαυμένης μόνον ζώων καὶ θερμῶν κλιμάτων ὑπάρχουσι δὲ τὴν σήμερον τὰ κρᾶνια ταῦτα ἐν τῷ ἐν Μονάχῳ Βασ. φυσιογραφικῷ ταμείῳ. Ἐκ τύχης δὲ ἀνεκαλύφθη τὸ μέρος τοῦτο ἦδη πρὸ δεκαετηρίδος ὑπὸ τοῦ Κυρίου Φίνελλ, καὶ ἔγενεν ἐνθα τότε ἀ- νασκαφαί, δι' ὃν εὐρέθησαν ἀποκλιθόμενα ὅσα παντοία, ὑπάρχοντα καὶ τὴν σήμερον εἰς τὸ φυσιογραφικὸν ταμείον τῆς ἐνταῦθα φυσιο- γραφικῆς ἐταιρείας, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶνε καὶ σιαγὼν βινόκωρον καὶ ἱππο πρωτογενούς εἶτε ἱππόθερος καὶ ἠπρυκαστικῶν ζώων ὀδόντες καὶ κέρα. Ἐγενεν δὲ καὶ ἐπειτα ὑπὸ ἄλλων ἀν. ασκαφῶν, ἐξ ὧν εὐρέ- θησαν πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τὰ ἀνωτέρω μνησθέντα κρᾶνια τὰ ἐν Μο- νάχῳ ἔν ὑπάρχοντα. — Ἀνεσκάφημεν δὲ καὶ ἡμεῖς κατὰ τὴν διατα- γὴν ἡμῶν, Κύριε Ἰπουργε, καὶ ἐβρομεν ὅσα παντοία, τῶν ὁποίων τὰ μὲν δεικνύουσι διὰ τοῦ μεγέθους των, ὅτι ἄντικον εἰς ζῶα πελώ- ρια, καὶ πιθικῶς· εἰς τοὺς κληθέντας δεινόθερας, τὰ δὲ εἰς ζῶα μικρά· εβρομεν δὲ καὶ σιαγὼνα ἱππόθερος καὶ ὀδόντες ζώων ἠπρυκαστικῶν (εἰδους ἀντιλόπης) καὶ θραύσματα σιαγῶνος ζώου ἠπρυκαστικῶν, ἐκ τοῦ γένους τῶν γαλιεσθῶν λέγομεν δὲ «θραύσματα», διότι οὐ μόνον εὐθραυστότατα εἶνε κατὰ τὴν ἀνασκαφῆν, ὅστε πλείστες χρεῖσσι τῆς προσοχῆς παρὰ τοῦ ἀνασκαπτοῦτος, ἀλλὰ πολλὰ αὐτῶν καὶ τε- θλασμένα ἦδη πρότερον συνεφορήθησαν ἐκεῖ ὑπὸ τῶν ὕδατων τοῦ κα- τακλιτισμοῦ, καθὼς αὐτὰ ταῦτα σαφέστατα δεικνύουσι τούτο, καὶ Κύ- ριος οἶδε πόθεν καὶ μετὰ πόσας περιπετείας φερθέντα ἐκεῖ ὑπὸ τῶν ὕδατων συγκατεστῆσαν εἰς τὸν αἰῶνα τούτον τάφον αὐτῶν, ὁμοια μετὰ ἀνομοίων, καὶ πολλὰκις φέρθη μίγδην. — Εἰσάξομεν λοιπὸν ἐκ τῶν προγενεστέρων καὶ ἐκ τῆς ἀνασκαφῆς ἡμῶν ταῦτες, πρὸς δὲ καὶ ἐξ ἄλλων νεωστὶ γενομένων, εἶτε, ἐκ τῶν Σεβ. Ἰπουργεῖον τούτου εὐαρεσιθῆ ἢ παραχωρήσῃ τὴν πρὸς ἐκτενεστέραν καὶ μεγαλειτέραν ἀνασκαφῆν ἀπαιτουμένην ὑπερῶν, τὰ εὐρεθσόμενα ἐπιστημονικὰ ἀντικείμενα, ὅσα δύνανται καὶ συντελέσωσι ποτὲ πρὸς ἐξακριβῶσι τῆς γεωλογικῆς ἱστορίας τοῦ μέρους τούτου τῆς πατρίδος, καὶ νὰ προσδοπησῶσιν ἴσως καὶ τὴν ἐπιστήμην, δὲν θέλουσι εἰσθῆαι ὀλίγα οὐδὲ μικροῦ λόγου ἀξία. — Ἐκτὸς ἐκ (ὅπου οὐδεὶς δύναται ἀνεσκαφ- ᾶς νὰ προῖδη) εἰς τὰ βαθεύτερα καὶ περαιότερα μέρη αὐτοῦ τὸ στρώ- μα τούτου δὲν ἐμπεριέχει πλέον ὅτι, ἀπὸ τούτου εβρομεν εἶδειν δὲ τι περιέχει. ἢ πρὸς τούτο δὲ γενομένη πρὸς τὸ παρὸν διαπάνθ δὲν θέλει, νομιζόμεν, ὑπερβῆ τὰς τριακοντίας ἢ τετρακοντίας ὄργανα. Πε- ποίθειμεν λοιπὸν, ὅτι τὸ Σεβ. τούτου Ἰπουργεῖον θέλει εὐαρεσιθῆ ἢ παραχωρήσῃ τὴν χρηματικὴν ταύτην ποσότητα, ὅπως μὴ ὑπὸ ἄλλων προληπθῆ ἢ εβροσῆ καὶ ἀπόκτασις πραγμάτων ἐπιστημονικῶν, το- σοῦτων ἀξιολόγων καὶ ἐμπεριθῶν. — Ἐντοῦτοις διαμένομεν μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβᾶς

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 18
Ἰανουαρίου, 1853.

Κ. Πιττάκης.

Ἡρ. Μητσόπουλος.

— 000 —

Ἐρμούπολις.

Ἡ ἐν Σύρω τῇ νήσῳ ἀμάζουσα φερώνυμος τοῦ πλουτοδό- του Ἐρμού πόλις ὀρεῖται πάντως τὴν ἐπισιμότητα αὐτῆς εἰς τὴν πλοῦτον καὶ τὴν φιλοτιμίαν τῶν κατοίκων αὐτῆς, ὡς καὶ αἱ πλεί- σται τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν νῦν μεγαλοπόλειων. Μεταξὺ τῶν συνοικιῶν ἐν αὐτῇ τῶν ὑπὸ τῶν πολεμίων ἐκ τῶν ἰδίων ἀπελαθέντων Κίων, Σμυρναίων, Σαμίων, Κρητῶν κ.λ. γενόμενον ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἦδη τῆς ἐπαναστάσεως, κατέστη βασιλευσθὲν ἢ πύλις αὐτῆς ἐνεκα τῆς κεντρικῆς τῆς Νήσου θέσεως γενικῶν τῆς Ἑλλάδος ἐμποριῶν καὶ ἀποθήκ τῶν ἐμπορευμάτων τῆς Ανατολῆς καὶ ἰσπανῶν τῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀρχιπελά- γους Νήσων, καὶ ὀκυπτοῦ χωρεῖ ὅσμημα ἐπὶ τὰ κλειστὰ ὄλικὰς τε καὶ διανοητικῶς ἀναπτυσσομένη. Οἱ ὑπὲρ τὰς 20,000 κάτοικοι αὐ- τῆς, φίλοι τῆς τάξεως καὶ τῶν καθεστῶτων ἀείψοτε διατελέσαντες καὶ δικατελούντες, ἀσχολούνται πάντες ἀνεξαιρέτως εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν· ἢ ἀρχαί εἶναι ἀγνωστοὶ παρ' αὐτοῖς κακίον. — Ὁ- θεν οὐδ' ἐν τοῖς καπρνεύσις βλέπει τις τὰς ἐργασίμους ἡμέρας κη- φήνας, οὐδ' ἐν τοῖς τριόδοις ποτὲ ἀβροπεδίλους νεανίας, ὡς γίνεται

δυστυχῶς εἰς πολλὰς ἄλλας πόλεις· ἑσαστος ἀγωνίζεται ἐντίμως ὑπὲρ τῆς αὐξήσεως τῆς παρουσίας αὐτοῦ, ἐπιμελεῖται τὴν ἀνακορφή τῶν τέκνων αὐτοῦ οὐδένα ἐνοχλοῦν οὐδ' ἀδικῶν, πάντες δὲ κοινῶς ἐξ ἑμι- ρῶν φιλολογίας ὀφθαίμενοι συντρέχουσι μετὰ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς, λίαν περὶ πάντα τὰ κοινωφελῆ ἔργα προθύμως οὕσης, εἰς ἴδρουν δημοσίαν καταστημάτων, ἀνεγέρσιν ἱερῶν ναῶν, σύστασιν παντῆς βαθμοῦ δι' ἐμπρότερα τὰ φιλία σχολείων, διατήρησιν νοσοκομείων καὶ τὰ τοιαῦ- τα. Τὴν πόλιν κομισοὶ λαμπραὶ ἰδιωτικαὶ οἰκίαι καὶ θεμέσια κτί- ρια· αἱ ὅδοι σχεδὸν πάσαι εἰσι λιθόστρωτοι καὶ ἐπιμελῶς καθαρίζου- νται. Ἐκτὸς τριῶν περικαλλῶν ναῶν, οὗς ἡ τῶν εὐλαδῶν κτισίμων εὐσέβεια ἰδρύσασα, δέμεται ἦδη τέταρτος, πάντων κατὰ τὸ τὸ μέγε-θος· καὶ τὴν λαμπρότητα ὑπερτερος, δημοτικῆς δαπάνης καὶ ἐκου- σίας συνεισφορῆς τῶν ἀγαπόντων τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου ἀγαθῶν Ἐρμοπολιτῶν. Ἡ ἀπαρμήλικος δὲ αὐτῶν φιλοσοφ- σία διατρεφῆ ἐκτὸς δημοσίων πολλῶν καὶ ἰδιωτικῶν ἐκπαιδευτή- ρα ἄρῶν καὶ καὶ κορασίων, εἰς ἃ φοιτῶσι οὐ μόνον τέκνα ἐντο- πίων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς οὐλῆς Ἑλλάδος καὶ ἀλλοθῶθεν ἐρχόμενα. Περὶ πάντων δὲ τούτων καὶ περὶ τῆς λαμπρᾶς καταστάσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου καὶ τοῦ δήμου Ἐρμοπολίως συντροφεύμενων ποιούμεεν προσ- οχῶς λεπτομερῶς λόγον. — Ἡ παρούσα γενικὴ σημασία καθαρὰ ἐστὶ τῆς ἀληθείας εἰκόμ, καὶ σχεδιογραφία, οἷον εἴποι, ἐκτενεστέρας καὶ πληρεστέρας πραγματικῆς στατιστικῆς, ἐκδοθησόμενης ὁσονοῦπα μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν γνώσεων, ἃς ἔχομεν ἤδη περὶ τούτων διὰ νεω- τέρων καὶ δεομένων τινῶν πληροφοριῶν, τὰ καθέαστα τῆς περιφάνους Ἐρμοπολίως ἀφορῶσιν, περιοριζόμενοι σήμερον μόνον εἰς τὴν ἡμ- κοσίεσιν τῆς πρὸς τὸ Ἰπουργεῖον ἐκθέσεως τῆς ἐφορίας περὶ τῶν ἐξετάσεων τοῦ Βασιλικοῦ Γυμνασίου καὶ τοῦ Ἑλλην. Σχολεῖου ἀμα- ζῶντων ἀμφοτέρων.

— 000 —

Πρὸς τὸ Β. Ἰπουργεῖον τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

Μετ' εὐχαριστήσεως λαμβάνει τὴν τιμὴν ἡ ἐφορία τοῦ ἐν Σύρω Β. Γυμνασίου νὰ πληροφορήσῃ ἡμᾶς, Κύριε Ἰπουργε, περὶ τοῦ λίαν εὐαρεστοῦ ἀποτελέματος τῶν πρὸ ὀλίγου γενομένων ἐξετάσεων τοῦ κ'. Σχολεῖου ἐξῆς, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων καὶ ἡ ἐφορία, καὶ ἅπασαι οἱ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ δήμου Ἀρχαίοντες τε καὶ οἱ παρευθεντες συμπόλιται ἐπεφῆσαν διὰ τὰς λαμπρὰς προσόδους τῶν μαθητῶν καὶ ἐπλήσαν τὸν φλότιμον ζῆλον τῶν διδασκόντων εὐλογοῦντες ἅμα τῆς πατριῆς Κυβερνήσεως τὴν δυνεκεῖ πρόνοιαν ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῶν ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων.

Τὴν ὁμῶσιν ταύτην μαρτυροῦν περὶ τῆς εὐαρεστοῦ τοῦ Γυμνα- σίου καταστάσεως περιουσίματα εἰς τὸ διδασκόμενον πρὸς ἡμᾶς, Κύριε Ἰπουργε, ἀφροντες εἰς τὸν Κύριον Γυμνασίωρχον νὰ ἐκθέσῃ τὰ καθέαστα ὡς ἀρμοδιώτερος. Ἄλλ' ὀφείλομεν νὰ μαρτυρήσωμεν ἐπὶ τούτοις ὅτι πρόνοιαν σπουδαίαν ἐλαβον οἱ διδάσκαλοι καὶ περὶ τῆς ὁροσευτικῆς καὶ λοιπῆς ἠθικῆς μορφώσεως τῶν ἐκπαιδευμένων παι- ῶν, πρὸς τὸν ὑψηλὸν τούτον σκοπὸν ἅπασαι αὐτῶν τὴν διδασκα- λίαν, μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτυχίας διευθύνοντες.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ ἐν γένει ἀποτελέσματος τῶν ἐρετηνῶν ἐξετάσεων. Βιθικῶς δὲ περὶ μὲν τοῦ ἀξιότιμου Γυμνασίωρχου Κυρίου Συρια καὶ τοῦ λοιποῦ ἀρχίου διδασκαλικοῦ συλλόγου πολλὰκις εἰ- πόνητες, οὐδὲν ἔχομεν σήμερον νὰ προσθέσωμεν εἰμῆς ὅτι ὁ ζῆλος αὐ- τῶν ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ καταστήματος ὁμοῦ εὐξάνει. Δίκαιον δὲ νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα ὅτι ὁ παντὸς ἐπαίνοσ ἀξίος Κύριος Δου- ραμάνης, ὁ ἀρχαιότατος οὗτος καθηγητὴς τῶν Μαθηματικῶν ἀρεθῶν κόπων ὑπὲρ τῆς προόδου τῶν μαθητῶν, οἶκον ἐφιλοτιμήθη ἐκτὸς τοῦ κανονισμένου μαθήματος τῆς Ἀλγεβρας νὰ ἐπαναλάβῃ εἰς τοὺς μαθητὰς τῆς Β. Γυμνασιακῆς τάξεως, καὶ τὴν τῆς Ἀριθμητικῆς πα- ράδοσιν, εἰς ἣν ἦσαν ἔλλειπεις οὗτοι διὰ τὴν βελτιστέραν, οὕτως εἰ- πειν, σχηματισμῶν τῆς τάξεως ταύτης, ἕνεκα τῆς πέσουι γενομένης προσθήκης τῆς Β. Γυμνασιακῆς τάξεως.

Ἀνάγκη δὲ νὰ ὁμιλήσωμεν διακεκριμένως περὶ τῶν πρώτων ἦδη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος διδασκάντων νέων Καθηγητῶν, ΚΚ. Π. Ἀντωνι- ἀδου, Νοῦτ, καὶ τοῦ διδασκάλου τῆς κατωτέρας τάξης τοῦ Σχο- λείου Κουτσοῦδη.

Καὶ περὶ μὲν τοῦ Κυρίου Ἀντωνιάδου εὐσυνειδήτως λέγομεν ὅτι λίαν εὐμεθῶδες τε καὶ ἱκανῶς καὶ μετὰ μεγίστου ζήλου ἐξεπλήρωσε τὸ διδασκτικὸν αὐτοῦ καθῆκον, διὸ οἱ μαθηταὶ τῆς τάξεως ταύτης κατὰ τὸ μείγστον μέρος ἐκ τῆς διδασκαλίας αὐτῶν ὠφελήθητες, εὐδοκίμως ἀκούοντες εἰς τὰς ἐρετηνὰς ἐξετάσεις. Ἀλλὰ καὶ ὁ Κύριος Νοῦτ ἱκανῶν τὴν ὠφέλιαν παρέχου τοῖς μαθηταῖς, καὶ ἰδίως ἐγύμνασαν αὐτοὺς περὶ τὴν προφορὰν τῆς Γαλλικῆς γλώσσης, ὑποσχόμενος πλείους καρπῶς· εἰς τὸ προσεγῆς ἔτος· καθόντες ὅτι παρελάβε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ διὰ τὴν γνῶσιν τῆς Ἰπουργεῖω Ἑλλειψῶν τῶν Γαλ- λικῶν παραδόσεων ἦσαν πάντῃ ἀπαρασκεύαστοι. Οὐχ ἦτον δὲ καὶ ὁ Κύριος Κουτσοῦδης φιλοτιμῶς ἡγωνισθὲν καὶ πολλοὺς τοὺς προσδεύ- σοντας μαθητὰς ἐπέδειξε εἰς τὰς ἐξετάσεις, καὶ τοῖς διπλασιασθείσης τῆς τάξεως αὐτοῦ, μετὰ τὴν ἀναχωρήσιν τοῦ Κ. Πρεζβάν.

Τὴν ἔχουσιν ἡμῶν ταύτην περιουσίαν· Κύριε Ἰπουργε, ὀφείλομεν

νὰ ὑπομνήσωμεν τὰς ἐξῆς τοῦ Γυμνασίου χρείας, περὶ ὧν καὶ ἄλλοτε ἐπανελησάμενος καὶ ἐν ἐκτάσει ἐλαλήσαμεν. Λέγομεν δὲ περὶ τοῦ διο- ρητοῦ καὶ ἐτέρου Καθηγητοῦ τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας, καὶ τῆς συ- στάσεως τῆς Ἀγγλικῆς γλώσσης ὡς ἀπαραίτητος ἀναγκῆς. Περι- μένομεν δὲ καὶ τὸν διορισμὸν τοῦ διαδεξόμενου τὸν Κύριον Πρεζβάνν διδασκάλου τῆς πρώτης τάξεως τοῦ Σχολεῖου, ἀναποφεύκτου οὕσης τῆς διακρίσεως ταύτης τῆς τάξεως εἰς δύο τμήματα, τῶν ἐν οὗτῃ δι- δασκόμενων παιδῶν, καὶ διὰ τὰ πολυπύρρον καὶ διὰ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας λεπτομεροστέραν τὴν ἐπιτήρησιν δεομένων. Τῶν εὐχῶν ἡμῶν τούτων τὴν ἐκπλήρωσιν ἀναβέτοντες εἰς τὴν ἡμετέραν κοινωφελῆ μερί- μναν, Κύριε Ἰπουργε, ὑποσημειούμεθα μετὰ προσήκοντος σεβασμοῦ. Ἐν Ἐρμουπολίαι τὴν 27 Ἰουλίου 1853.

Ἡ ἐφορία τοῦ ἐν Σύρω Β. Γυμνασίου
Γ. Οικονομίδης. Α. Δακρυλάκης. Α. Καραπάνης Πρωτοσύγγελος.
Ἐρμοπολὺλ Σααρημακίτης. Ἀριστοτέλης Κάζιρας.

— 000 —

Ἐξεδοθῆ πρὸ ὀλίγων ἑβδομαδῶν ἐν Λονδίῳ περιήγησις ἐν τῷ ὄρει Λιδάφῳ τοῦ Ἀγγίλου Συνταγματάρχου Churchill δέκα ἔτη (1842 — 1852) ἐν αὐτῷ διαμείναντος καὶ περιγέγραπτος ἐν αὐτῇ παντὸς ἔλλου ἀκριβέστερον τὴν κατάστασιν τῶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ καὶ τῇ περι- χῶρῳ αὐτοῦ κατοικούντων, μετ' ὧν καθ' ἑλᾶν αὐτῶν τὸν χρόνον συνεξῆ- σε προσεισεθεῖς τῇ διαίτη, τοῖς ἔθεσι, τῇ γλώσσῃ καὶ ταῖς συν- θήκαις αὐτῶν. Τὸ βιβλίον αὐτοῦ ἐθεωρήθη ὑπὸ πάντων ἐν Ἀγγλίᾳ πλε- ρίστερον καὶ ἀξιολογότερον πάντων τῶν μέχρι τοῦδε περὶ τῆς χῶ- ρας ταύτης πραγματευόμενων. δὲν ἠδυνήθημεν ἐπι νὰ λάβωμεν τὴν πε- ριήγησιν τοῦ Κ. Churchill, ἀνεγόμενὴ δὲ ἀποσπάσματα αὐτῆς ἐν τῇ Literary Gazette τοῦ Λονδίου, ὧν ἐστὶ καὶ τὸ ἀκόλουθον σπου- δαον τεμάχιον περὶ τῶν ἐργασιῶν τῶν ἐν Σορίᾳ Μισσιοναρίων, δι' οὗ καταδικάζεται ἡ διάθεσις πρὸς πᾶσαν ἐκκλησίαν καὶ διαχωρῆσιν αὐ- τῶν, ἀποκλιπτοσ· σχεδὸν οὖσα ἐν τῇ κεντρικῇ χῶρᾳ — ἰδοὺ τὸ ἀπό- σπασμα τοῦ περιήγητοῦ Churchill, οὗ προτάσσομεν τὴν σημείωσιν τοῦ ἐκδότου τῆς Literary Gazette ἔχουσαν οὕτω.

Ἡ Βηρυτῆ εἶναι τὸ κεντρικὸν στρατόπεδον τῶν ἀποστολῶν τῶν διαμαρτυρομένων, εἰς ἃ καὶ Ἀμερικανικῆς ἐκκλησίας πολλῶν ἐπίστο- σαν τὴν ἑαυτῶν προσοχῆν. χαίρομεν εὐρίσκοντες τὴν ἐξῆς ἐντιμον μαρ- τυρίαν τοῦ Κ. Churchill περὶ τῆς ἀξίας τῶν ἀγῶνων αὐτῶν.

Ἐ ἔχουσιν οὗτοι (οἱ Ἀμερικανοὶ) ἦδη ἔξ σταθμῶν· τούτεστι, Βε- ρυτῶν, Ἀδείγην, Σιδῶνα, Τρίπολιν, Ἀλέπτιον, καὶ Μοσούλην. Ὁ στα- θμὸς τῆς Σιδῶνος· εἶναι ὑπὸ τὴν ἐπιμελίαν αὐτοῦ σπουδαίαν δημηγυρι- εῖς Ἀδουβῶν (Hasb

μεν πρὸς πάντας ὑμᾶς διὰ τῆς ἡμετέρας ἐγκυκλίου τῆς 10 Φεβρουαρίου ἐνεστῶτος ἔτους 1853. Τοιαύτην δὲ μέριμναν καὶ προσπάθειαν περὶ τῶν λειψάνων τῆς τέχνης ἀναμένει τὸ Ἰπουργεῖον καὶ ἀπὸ ὑμῶν, ὥστε νὰ συστηθῶσι βαθμηδὸν εἰς πάσας τοὺλάχιστον τὰς πρωτευούσας τῶν νομῶν ἐπὶ τοῦ παρόντος μικρὰ τοιαῦτα μουσεῖα, εἰς ἀπόθεσιν καὶ διατήρησιν τῶν πολυτίμων τούτων προγονικῶν κειμηλίων.

Θέλομεν δὲ σπεύσει νὰ διορίσωμεν παραχρῆμα τὴν ἀπαιτουμένην κατὰ τὸν περὶ ἀρχαιοτήτων νόμον ἐπιτροπὴν, τὴν μέλλουσαν νὰ ἐπιτηρῇ τὸ μουσεῖον, ὅπου ἤθελεν ἀναγγελθῆ πρὸς ἡμᾶς ὅτι ἐλήφθη πρόβλεψις πρὸς ἀνάγεσιν καὶ σύστασιν τοιοῦτου καταστήματος, κατὰ τὸ ἀξιολόγητον παράδειγμα τῶν φιλοκάλων κατοικῶν Τριπόλεως.

Ὁ Ἰπουργὸς
ΣΤΑΥΡΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

Ἀριθ. 3909.

Πρὸς τὸν Νομάρχην Ἀρκαδίας.

Ἀσμένως διήλθομεν, Κύριε Νομάρχα, τὸ ὑμέτερον ἔγγραφο τῆς 26 τοῦ παρελθόντος μηνὸς Ἰουλίου ὑπ' ἀριθμὸν 6521, ἐπίσης καὶ τὸ δι' αὐτοῦ ὑποβαλλόμενον διαφόρων φιλοκάλων Τριπόλεως κατοικῶν, ὡς ἀμφοτέρωθεν δηλοῦντα ὅτι αἱ εὐχαί, τὰς ὁποίας τὸ Ἰπουργεῖον τοῦτο ἐξήγησεν ὑπὲρ τῶν περιωθέντων κατὰ τὸ Κράτος ἀρχαιολογικῶν μνημείων, διὰ τῆς πρὸς τοὺς Νομάρχας ἐγκυκλίου αὐτοῦ τῆς 10 Φεβρουαρίου ἐνεστῶτος ἔτους καὶ ὑπ' ἀριθ. 715, φαίνονται φέρουσαι τὸ εὐχάριστον ἐκεῖνο ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖον ἀδιστακτικῶς προσεδοκῶμεν, ὅτε τὴν ἐγκυκλίον ἐγράφομεν, πειθόμενοι εἰς προγενέστερα παραδείγματα εὐγενοῦς ἐλευθεριότητος τῶν Ἑλλήνων εἰς πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ περιποίησιν τιμὴν καὶ δόξαν εἰς τὴν πατρίδα.

Δεόντως δὲ ἐκτιμῶντες τὴν πρόνοιαν, τὴν ὑποίαν ἐφιλοτιμήθησαν νὰ λάβωσιν οἱ κάτοικοι Τριπόλεως εἰς συλλογὴν καὶ διαφύλαξιν τῶν κατὰ τὴν ἐπαρχίαν ὑπαρχόντων ἤδη ἢ ἀνευρεθησομένων ἀρχαιολογικῶν λειψάνων, βουλευθέντες νὰ ἀναγεῖρωσι δι' ἐκούσιον συνεισφορῶν Μουσεῖον, ἀπονέμομεν αὐτοῖς, δι' ὑμῶν Κύριε Νομάρχα, τὸν πρέποντα ἔπαινον, καὶ ἐγκρίνομεν τὴν ἀνάγεσιν καὶ σύστασιν τοιοῦτου Μουσείου ἐν Τριπόλει, δυνάμει τοῦ 8 ἄρθρου τοῦ ἐν Ναυπλίᾳ τῆς 10|22 Μαΐου 1834 περὶ ἐπιστημονικῶν καὶ τεχνολογικῶν συλλογῶν ἐκδοθέντος νόμου. Τὸ δὲ οἰκόπεδον, τὸ ὁποῖον πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν αἰτουοῦσιν οἱ ἀναφέροντες, δέον καὶ εὐλογον εἶναι νὰ παραχωρήσῃ ὁ ἄρχαιος, ὅστις, προσκαλούμενος παρ' ὑμῶν εἰς τοῦτο, οὐδόλως ἀμφιβάλλομεν ὅτι προθυμότατος θέλει φανῆ εἰς τὸ νὰ συντελέσῃ καὶ αὐτὸς γενναίως εἰς ἀνάγεσιν καταστήματος, τὸ ὁποῖον καὶ ἂν ἦναι καθ' αὐτὸ πενήτην καὶ ἄνευ τινὸς τεχνικῆς ἀξίας, οὐχ ἦττον ὁμως λαμπρῶς θέλει διακοσμεῖ τὴν πόλιν διὰ τὰ ἐν αὐτῇ κατατεθειμένα καὶ φυλασσόμενα κειμήλια τῆς προγονικῆς ὑμῶν καλλιτεχνίας.

Ἐφορευτικὴν δὲ ἐπιτροπὴν τοῦ Μουσείου διορίζομεν δυνάμει τοῦ 29 ἄρθρου τοῦ ἐπιδηλωθέντος νόμου τοὺς συνιστωμένους παρ' αὐτῶν τῶν θεμελιωτῶν τοῦ Μουσείου Κυρίως Χρῆστον Στεφανόπουλον δικηγόρον καὶ Ἡλίαν Σ. Σταθόπουλον καθηγητὴν, οἵτινες πεπεισμεθα εἰς τὸν ἐγνωσμένον αὐτῶν χαρακτήρα, ὅτι θέλουσι φιλοτιμηθῆ ν' ἀνταποκριθῶσι πληρέστατα εἰς τὸ δεῖγμα τῆς ἐμπιστοσύνης, δι' οὗ ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τιμῶνται, εὐσυνειδότως τοῦ Μουσείου τὴν ἐποπτείαν ἀναλαμβάνοντες. Πρὶν ἢ δὲ ἀναδεχθῶσι τὴν ἐπιτηρήσιν αὐτοῦ, οφείλουσι νὰ δηλώσωσιν ἐνώπιον ὑμῶν, Κύριε Νομάρχα, τὸν τεταγμένον ὄρον τῆς ὑπηρεσίας. Θέλουσι δὲ ἀναφέρεσθαι περὶ παντὸς ἀντικειμένου ἀφορῶντος τὸ Μουσεῖον καὶ τὰς ἄλλας κατὰ τὴν ἐπαρχίαν ἀκινήτους ἀρχαιοτήτας ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν Γενικὸν Ἐφορον τῶν ἀρχαιοτήτων, ἐδρεύοντα παρὰ τῇ οὐ προσιτάμεθα Ἰπουργεῖῳ.

Ταῦτα Κύριε Νομάρχα, ἀπαντώντες εἰς τὸ προμνησθὲν ὑμῶν ἔγγραφο, προθύμως καὶ πρὸς ὑμᾶς τὴν ἡμετέραν εὐαρέσκειαν ἐκφράζομεν, δι' ἣν ἐδείξατε τελεσφόρον μέριμναν ὑπὲρ τῶν κατὰ τὸν νομὸν, ὃν διοικεῖτε, σωζομένων καλλιτεχνικῶν λειψάνων, ἀναμένοντες ἀπὸ τοῦ ζήλου ὑμῶν τελείαν τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ Μουσείου.

Ὁ Ἰπουργὸς
ΣΤΑΥΡΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

Βιβλία.

—Ἐπιστάντος τοῦ χρόνου ὅτε καὶ διδάσκαλοι καὶ μαθηταὶ προμηθεύονται τὰ δέοντα αὐτοῖς βιβλία ὑπενημιχόμεν αὐτοῖς τὰ δύο ἐξῆς χρησιμώτατα πονήματα ἐκδοθέντα ὑπὸ τοῦ ἀξίου καθηγητοῦ τῆς Λατινικῆς φιλολογίας Κυρίου Καρόλου Φαβρικίου Δ. Φ. πλουτισμένα διὰ πολλῶν σημειώσεων καὶ σχολίων.

1.) Μάρκου Τυλλίου Κικέρωνος λόγοι Α' καὶ Δ' κατὰ Κριτλίαν
2.) τοῦ αὐτοῦ λόγος ὑπὲρ τοῦ Ἀρχίου ποιητοῦ ἐν τῆσι τούτου προσέθηκεν ὁ ἐκδότης ἀξιόλογον λεξικολόγιον, ἐν ᾧ ἐρμηνεύονται ἀκριβῶς αἱ σημασίαι πασῶν τῶν λέξεων τοῦ κειμένου καὶ αἱ δύσλητοι φράσεις χάριν εὐκολίας τοῦ σπουδαστοῦ εἰρίσκονται ταῦτα παρὰ τοῖς ἐνταῦθα καὶ τοῖς ἐν Σύρῳ βιβλιοπώλαις, ὡς καὶ ἄλλα συγγράμματα τοῦ αὐτοῦ καθηγητοῦ, οἷον Θεματογραφία πρὸς γύμνασιν εἰς τὸ γράφειν Λατινιστί. — Συντακτικὸν Λατινικὸν πρῶτον μέρος. — Κορνηλίου

Νέπωτος 4 βίοι, Μιλτιάδου, Κίμωνος, Θεμιστοκλέους καὶ Ἀριστείδου καὶ γραμματικὴ Γερμανικὴ. Ἡ τιμὴ ἐκάστου αὐτῶν ὑπάρχει λίαν συγκαταβατικὴ.

— Ὁ Κύριος Ἰωάν. Βλαστός Νομαρχικὸς δημοδιδάσκαλος Ἐρμούπολεως ἐξέδωκε τὸ τρίτον τόμῳ καὶ ἀνκλώμασι Γ. Μελισσιανοῦ Μακεδόνα τὴν ὑπ' αὐτοῦ φιλοπονηθεῖσαν τῷ 1846 περίληψιν τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Διαθήκης, διὰ τὰς τοῦ συνδιδασκτικοῦ μέρους τῶν δημοτικῶν σχολείων τάξεις. Τὸ πονημάτιον τοῦτο τοῦ Κυρίου Βλαστοῦ φέρει ἐν ἐκτυπῶ πᾶν ὅ,τι ἡ πολυετής περὶ τὸ διδάσκειν πείρα ἐδίδαξε αὐτὸν ἀναγκαῖον καὶ κατάλληλον δι' οὗ, ὥρισε ἀμαθητὰς οὔτε ἐκτενέστερον οὔτε συντομώτερον ἤθελεν εἶναι καλλίτερον — Τὸ βιβλίον τοῦτο δεῖκνυσι ὅτι οἱ εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν μικρῶν ἀσχολούμενοι δύνανται προσφορώτερα δι' αὐτοὺς καὶ μεθοδικώτερα βιβλία διδασκτικὰ νὰ γράψωσι ὑπὲρ πάντα ἄλλον. Συναπτόμεν τὸ βιβλίον ἐν πεποιθήσει τοῖς Κ. Κ. Δημοδιδασκάλοις, ἀπονέμοντες τὸν ὀρεῖλόμενον ἔπαινον εἰς τὸν Κ. Βλαστόν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτοῦ εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ χρησιμωτάτου τοῖς παισὶ βιβλιαρίου τούτου. Τιμᾶται λεπτῶν 40 σύγκειται δὲ ἐκ σελ. 64 εἰς 16ον.

— Ὁ πρῶτος τάξιος στρατιωτικὸς ἰππιατρὸς Κύριος Ν. Β. Κοδρικᾶς Ἀθηναῖος ἐξέδωκεν ἄρτι τύποις Μιλτιάδου Γκαρποῦ ἰπποθεραπευτικὴν, ἥτοι ἀπάνθισμα περὶ θεραπείας νοσοῦντων ἵππων καὶ διαφόρων ἄλλων γνώσεων ἀναγομένων εἰς τὴν ἵπποτροσίαν, μετὰ πέντε λιθογραφημένων πινάκων, ἐκ διαφόρων ἐπιστημονικῶν συγγραμμάτων τὴν ὕλην ἀρυσάμενος. Βιβλίον τοιοῦτο πρῶτον ἤδη ἐν Ἑλλάδι καὶ Ἑλληνικῇ φωνῇ ἐκδιδόμενον πληροῖ οὐσιώδη ἐλλείψιν. Ὁ φιλοπονήσας αὐτὸ Κύριος Κοδρικᾶς κατέβαλε πλείστην ὄσσην προσοχὴν ἵνα ἐξελληνίσῃ τοὺς τεχνικοὺς τῆς ἐπιστήμης αὐτῆς ὄρους ἀγνωστούς τῶς τοῖς πολλοῖς· δυνάμεθα δὲ εἰπεῖν ὅτι κατ' ἄρθρωσιν τοῦτο ἀρκετὰ ἐπιτυχῶς. ἵνα δὲ ἢ τὸ βιβλίον αὐτοῦ χρῆσιμον καὶ ὅπου δὲν ὑπάρχει ἐπιστήμων ἰππιατρῶν προσέθηκε καὶ ὅπως γνωρίζουσιν οἱ κοινοὶ πετλωταὶ τοὺς ὄρους αὐτοῦ, καὶ ἐν γένει οἱ ἵπποι τρέφοντες. Εἰς τὴν περιγραφὴν ἐκάστης νόσου προτάσσει ὁ συγγραφεὺς τὰ γνωρίσματα αὐτῆς καὶ κατόπιν διδάσκει τὰ μέσα τῆς θεραπείας καὶ σημειοὶ καὶ Λατινιστί τὰς δεούσας συνταγὰς καὶ Ἑλληνιστί.

Ἐν παραρτήματι ἐκθέτει σαφῶς χειρουργικὰς πράξεις ἐπὶ τῶν πασχόντων ἵππων ἐφαρμοζόμενας, καὶ ἐν τέλει ἐπιφέρει ὡς ἐπίμετρον ἐξαιρετοῦς σημειώσεις περὶ γνωρισμάτων τῶν ἵππων καὶ τῆς διαίτης αὐτῶν, καὶ πανθ' ὅσα ἀφορῶσι τὸ εὐγενὲς τοῦτο ζῷον.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι εἰς τὴν διατήρησιν καὶ ἀνατροφήν τοῦ ἐν πολλοῖς χρησίμου ἵππου πρέπει πάντως ν' ἀποκτήσωσι τὸ βιβλίον τοῦ Κ. Κοδρικᾶ, καταστάντος καὶ οὕτως ὀφελίμου διὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν φιλοτιμίας καὶ ἀκριβοῦς γνώσεως τῆς ἐπιστήμης. Τιμᾶται δραχμῶν 5,

— Τεχνολογικὸν τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ὑπὸ Μιχαὴλ Κουτσουδῆ Ἑλληνοδιδασκάλου εἰς Σύρον. Ἡ ὑπὸ τοιοῦτον ὄνομα γραμματικὴ τοῦ ἀξίου διδασκάλου Κυρίου Μ. Κουτσουδῆ εἶναι καθ' ἡμᾶς ἄριστον βοήθημα τοῖς σπουδάζουσι τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν, ἐν αὐτῇ ἀναλύονται μετὰ κρίσεως καὶ λόγου οἱ κανόνες τῆς γλώσσης ταύτης καὶ εὐρίσκονται πλείστα ἀναγκαῖα σημειώσεις ἐλλείπουσαι ἀπὸ τὰς εἰς τὴν γλῶσσαν ἡμῶν ὑπαρχούσας Γραμματικὰς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ὅσας τοὺλάχιστον ἡμεῖς εἶδομεν. Λίαν δὲ ἐπιτυχῶς εἰσὶ μεταπεφρασμένοι καὶ οἱ γραμματικοὶ ὄροι. Τιμᾶται δρ. 2.

— Ὁ Κύριος Κωνσταντῖνος Κωνσταντόπουλος, πρὸ ὀλίγου χρόνου λαμπρᾶς ὑποστὰς ἐξετάσεις ἐν τῷ Ὀθωνεῖῳ Πανεπιστημίῳ καὶ ὁμοψήφως ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων καθηγητῶν διδάκτωρ τὰ νομικὰ μετὰ βαθμὸν ἄριστα ἀναδειχθεὶς, ἔλαβεν ἤδη διορισμὸν δικηγόρου παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει, τῇ πατρίδι αὐτοῦ, δικαστηρίοις. Καὶ αἰ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ ὡς διδάκτωρ, καὶ αἰ ἐνώπιον τῆς ἐπιτροπῆς ὡς δικηγόρου ἐξετάσεις τοῦ εὐφυοῦς τούτου νέου, ἔκαμον ἄριστον ἐντύπωσιν τοῖς ἐξετάζουσι καὶ μετὰ χαρᾶς κατέταξαν αὐτὸν εἰς τὸν χορὸν τῶν διδασκτῶν, οὗ μέρος καὶ οὗτοι ἀποτελοῦσι.

— Λέγεται ὅτι λόγῳ ὑγείας ἐπέφερον τὴν δυσκολίαν τοῦ ν' ἀναδεχθῆ τὸ Ἰπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης οἱς τοῦτο κληθεῖς Κ' Σ. Πήλικας

Κύριε Φ. τῆς Ἀθηνᾶς.

Μάθετε ὅτι τὸ μετόχιον τῆς Μονῆς Πετρακῆ, ἐνθα ἀνασκάπτονται τὰ ὅσα τῶν παναρχαίων ζῶων, ὀνομάζεται Πικέρμι μὲν παρὰ τῶν ἀσῶν Πικερὰ δὲ παρὰ τῶν Ἀλβανῶν, καὶ Πιτζέρμι ἢ Πιτσέρμι παρὰ τῶν συνήθως προφερόντων καὶ τὴν Κηρισίαν Τσιβισιά καὶ τὸ σκυλάκι σκυλάτσι καὶ τὴν Κέαν Τζιά καὶ τὸ κερὶον τσερί. Φαίνεται ἔτι ὅτι δὲν ἀνεγνώσατε καλῶς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ καθηγητοῦ Μητσοπούλου, ἄλλως οὐκ ἂν ἐλέγξατε ὅτι ἐκ μόνου τοῦ νῦν εὑρεθέντος ὀδόντος ἔκρινε περὶ τοῦ κερίου καὶ ὃ ἀνῆκε ν' — ἀλλὰ περὶ τοῦ τούτου θέλει σὰς διδάξει οὗτος ἐπικνερχόμενος ἀπὸ Πικέρμι ἐνθα ἤδη διατρίβει γινόμενων ἐκεῖ ἀνασκαφῶν.

ΕΠΙΜΕΛΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΙΣ ΙΩΑΝ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΠΛΟΥ.

Ὁδὸς Ἀθηνᾶς ἀριθ. 274.